

GnistGapet

nummer 2 2019

Medlemstidning för Lund Touring Team

Lars Tankar

När detta skrivs är vi så har höstmörkret sakta men säkert sänkt sig över den skånska slätten. Men det betyder ju bara att snart är det vår igen. Men innan dess skall vi hinna med vårt årsmöte och ett öppet hus i klubbgaraget till att börja med.

När det kommer till innehållet i vår klubbtidning, GnistGapet, så är det upp till oss medlemmar att bidra med detta. Alla bidrag, korta som långa, är välkomna. Ett bidrag till klubbtidningen skickas enklast och smidigast till: gnistgapet@ltt.nu

/Lars Nicklasson

Hej

När vintern känns mörk och lång så kan man längta till Italien. Det gjorde jag i vintras och hade stor glädje av att studera kartor och läsa om Italien och till och med försöka lära mig lite italienska. När mars kom och det blev lite ljusare kunde jag inte hålla igen min längtan så den tionde mars tog jag färjan från Trelleborg till Rostock. Hade förbokat resan, något jag fick ångra då väderleksutsikterna för de närmsta

dagarna var riktigt usla. Några grader plus, stark vind och mycket regn. Men man ger sig inte så lätt och jag körde på motorvägen söderut. Lite grönt gräs i vägrenen piggade upp. Tinade upp mig på en stor Rasthof och kämpade vidare i regn och blåst. Strider mot vädrets makter genom Tyskland.

Var klädd i en massa lager och det gick an. Handtagsvärmare är verkligen att rekommendera. Vid Dessau blev vinden så stark att det kändes svårt med

manövreringen så jag åkte in, fann ett bra hotellrum åt och sov. Nästa dag var det lite bättre och for via Munchen till Garmisch-Partenkirchen nära gränsen till Österrike. Bodde på den gamla Olympiaanläggningen från vinter-OS 1936 i skuggan av Zugspitze, Tysklands högsta berg. På morgonen visades jag till ett extra fint fönsterbord med levande ljus och tysk tårta. Det var min

födelsedag som man noterat på inskrivningssedeln. Prognosen för dagen var minusgrader och snö i Österrike och på kvällen innan undrade jag om jag var riktigt klok och funderade allvarligt på att bryta. Verkligheten såg dock bättre ut och dagen blev jättefin. Svalt men lite soligt genom Österrike upp i Brennerpasset utan snö på

vägen. En dam på macken frågade vart jag skulle. Svarade att jag sökte våren och hon sa att du får du allt åka långt.

Sydslutningen av Alperna ned mot Podalen gjorde mig dock gladare för varje kilometer.

Väl nere på slätten var det tjugograder och sol. Kryssade lugnt fram till Padua där jag bokat på Casa del Pellegrino i Padua. Nu gav jag mig lite andrum och stannade i tre nätter. Besåg Giottos målningar som anses inleda renässansen. Människorna fick liv perspektiv kom in och de kändes så annorlunda mot medeltidens ikoniska bilder.

Padua tiilhörde Venedig och då man öppnade ett universitet 1222 vågade man inte ha bråkiga studenter i Venedig utan Padua kunde passa. Där såg jag den anatomiska teatern där dissektioner av lik gjordes i skenet av stearinljus. Olof Rudbeck från Uppsala var där under tidigt 1600-tal, imponerades av teatern och skapade en likartad i Uppsala som fortfarande finns kvar.

Utvilad och med nya krafter ville jag vidare mot söder även om det verkligen var vårlikt i Padua. Tidigt på morgonen genom dimbankar och nollgradigt siktade jag mot Florens. Redan efter någratimmar blev det sol och 15-18 grader. Livet lekte igen och genom det backiga landskapet i Toscana för jag förbi Florens i ett huj och bestämde att det fick bli på hemvägen. På den stora slätten runt Rom blommade fruktträden och det blev nästan sommar. Hade nästa övernattnings i Pompeji söderom Neapel. Förirrade mig och visste inte var jag befann mig. Tog fram smartphonen med Googlemaps och följde instruktionerna. Efter 2-3 mil var jag tillbaka på stora vägen. Det hade jag inteklarat utan hjälp. Tack google! Väl framme i Pompeji tycktes hela stan vara inriktad på och leva av ruinerna efter vulkanutbrottet år 79 så jag hoppade över turistfällan och efter en natt på ett mysigtbutikshotell som drevs av en arkitekt med känsla för fina detaljer kände jag mig stark nog att fortsätta söderut. Körde mot stövelns tå dvs Kalabrien med vissa tankar på att ta mig över till Sicilien. Söder om Neapel blev alla vägar avgiftsfria troligen som följd av något EU-projekt. Man vill försöka integrera Syditalien i resten av Italien. Och vilka vägar sen. Landskapet är bergigt och vägen gick över broar och genom tunnlar och dessutom sparsamt med trafik. Tog fram smartphonen igen och genom Booking.com såg jag ett bedårande rum i Scilla en liten stad på en bergsslutning ned mot havet med utsikt över Sicilien. Insåg att Scilla var vad vi kallar Skylla där Odysseus fartygkämpade mot de höga klipporna på ena sidan och de farliga strömmarna skapade av Karybdis på Siciliensidan när de

stävade upp mot den grekiska handelsstationen Pitekoussai på Ischia. Sjöfarare har alltid varit kända för att skryta och för mig såg Messinasundet ut som en lugn och fin passage. När Odysseus kommit hem till Ithaka blev resan förstås stor dramatik.

Mitt rum låg högt på en klippavsats säkert 70 meter över havet med vidunderlig utsikt.

Dagarna varsommarvarma upp till 25 grader och solen flödade och målet med resan var uppnått. Jag satt i solen, körde runt på lagom 100 km dagsturer och hade det faktiskt hur bra som helst. I de branta bergen innanför Scilla fanns vintersportorter där säsongen sjöng på sista versen och snön smälte. Citron och apelsinträd var fulla av frukt. Bergssluttningarna översållade av blommor och havet somrigt blått. Stannade en vecka i mitt rum som bara kostade 30 euro per natt. Då ingick caffè latte och cornetto alla chocolata på det lokala fiket där det var fullt av folk varje morgon. Pratade med flarakarlar som varit uppe i Europa och arbetat men hemlängtan hade blivit för stark och man drog sig fram så gott man kunde hellre än tjäna pengar. Jag förstår dem. Livsstilen där nere ger något att tänka på om prylarna är värda att man bara sover, äter och arbetar. Ibland kör man ju förstås motorcykel och då blir ju livet värt att leva. Överfart till Sicilien blev aldrig av får bli nästa gång. Ser att man kan åka färja från Genua över en natt och då blir inte resan så dryg. Rejält utvilad och kanske lite solbränd startade jag hemresan som får bli en annan historia.

Text och foton: Olle Sjöklint

LTT på sommartur 2019.

Den första planen var att 2019 års sommartur skulle gå till Själland. Men efter att studerat växelkursen för svenska sekiner mot danska kronor gav vi upp den tanken.

Så plan B blev att hitta ett lämpligt resmål i Halland. Närmast till hands låg och ligger då Laholm. Vilket ju kan ses på bifogad karta.

Halland är ju nästan danskt. Från skolan minns vi att landskapet i fråga blev en del av uppgörelsen mellan Danmark och Sverige vid freden i Brömsebro.

Freden i Brömsebro slöts den 13 augusti 1645. Freden innebar att Sverige erhöll de norska landskapen **Jämtland** och **Härjedalen**, och de danska öarna **Gotland** och **Ösel** i **Östersjön**. Samt **Halland** på 30 år.

Det har ju gått något mer än 30 år sen den då, men man verkar ha glömt att lämna tillbaka regionen ifråga.

Hur som helst så beslöt vi oss för att kolla om Laholm kunde leva upp till LTTs krav på sommartsdestination. Så undertecknad och Olle S körde en tur dit upp.

Väl på plats konstaterade vi att både staden med sitt gamla torg och ortens vandrarhem föll oss på läppen. Så vi preliminärbokade in oss på ort och ställe.

Själva sommarturen gick av stapeln lördagen den 10 till söndagen den 11 augusti.

Som nästan alltid när det gäller mc-körning i klubben så startade vi från circle-K vid 10-snåret. Målet var att via lämpliga kringe-krok-vägar ta oss upp till Vittsjön vid Vittsjö. Där kunde övriga deltagare om man så önskade ansluta kl 13. Därstädes skulle vi också intaga våra medtagna mackor.

På vägen upp stannade vi till för en bensträckare vid Häglinge kyrka. Där man också kan passa på att lätta på trycket i den olåsta

bekvämlighetsinrättningen. För att komma i tid till picknicken fick vi dock ta till stora vägen från Knislinge till Marklund.

Från Vittsjö gick turen vidare upp genom Markaryd. För att sedan slingra sig längs med Lagan till Strömsnäsbruk, där vi korsade ån i fråga. Därifrån körde vi sedan nedströms på norra sidan av vattendraget på den gamla landsvägen ner mot Laholm.

I Knäred hade vi dock uppnått tillräcklig träsmak för att därifrån ta nya landsvägen på södra sidan av nämnda vattenväg. Fram till avfarten ner mot Laholm hade vi haft noll nederbörd. Men där tog turen på turen slut då vi hamnade i värsta åskvädret. Så rejält genomblöt lyckades jag till sist leda LTarna fram till Laholm och dess vandrarhem.

Som tur var var vandrarhemmet utrustat med ett välbestyckat torkrum. Så medan mc-ställ, boots med mera torkade i källaren. Så ägnade vi oss att blöta ner oss invärtes.

Nästa punkt på programmet blev middag på Annabelle vid Hästtorget. En kort promenad från vår inkvartering.

Som tur var hade regnet dragit vidare, så vi kom torrskodda både dit och tillbaka.

Dag två inleddes med välmatad och dito smakande frukostbuffé på vandrarhemmet.

Därpå fick även våra tvåhjulingar påfyllning innan vi styrde mot sydväst för att korsa Hallandsåsen. Målet var Mölle by the sea, där vi intog dagens huvudmål.

Väl framme så solade det så småningom upp sig.

Så den senare bensträckar

och glasspausen vid Råå vallar kunde genomföras i perfekt sommarväder.

Så fram mot aftonen kunde jag efter att ha styrt in ögonsten i garaget i Staffanstorp, kränga av mig mc-utrustningen.

Rundan blev runt 500km för§ min del.

Rapporterat av Lars Nicklasson.

Hoj hoj, del 1

Thomas här, medlem sedan 2017, numera styrelsemedlem också. Bor i Lund sedan 2012 efter en skilsmässa. Har producerat 2 vuxna söner och ett barn-barn. När jag måste så jobbar jag på ett konsultföretag här i Lund som mekanikkonstruktör. Tjoho Varför blev det MC? Bra fråga, tyckte egentligen att dom som hade hoj när jag var liten var lite skrämmande typer. Kommer ihåg Tobbe, Botsy och några till på sina blåa Kawasaki Z650 eller Honda

CB750. Nu vet jag att det inte var så! Hur som helst var det ju kul att köra moppe innan man hade åldern inne. Min bästa kompis är 1 år äldre så jag fick smygtesta hans Puch Dakota och året efter en CB125T, så snabb man tyckte den var....

1983 togs körkortet och så köptes en likadan. Sen blev det dax för tung hoj, hade fastnat för Honda igen, denna gång en 43-hk monstermaskin CB400N. Sen drabbades jag av samma som många med mig drabbats av, kärleken nämligen.

Denna kärlek var inte MC intresserad så då blev jag inte det heller, plus att man hade väl inte råd, speciellt inte när barnen dök upp.

Efter några år, typ 10 så blev suget efter att köra MC igen för stort, speciellt som tidigare nämnda kompis köpte ny hoj som jag naturligtvis testade,

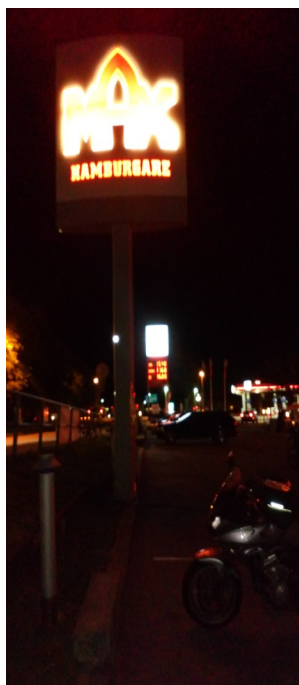
en 145 hk Yamaha FZR1000. Var livrädd hela tiden så efter mycket testande av diverse begagnade hojar fastnade jag för en röd Honda CBX600E. Som ni ser så hade sönerna växt tills sig och kunde nu åka med. Tyvärr startade den nästan bara när den var varm så första vintern rev jag ner hela motorn och reparerade startdrevet till startmotorn sen blev det snurr. Dock såldes den till våren för en annan Honda, VF750C. Dock fick tiden och ekonomin avsluta även denna period pga husbygge. Fortsättning följer.....

LTT Q3-2019, plus litta till

Som tur var tog sommaren inte slut efter Örerunt. Långt där ifrån.....

Till att börja med blev det en traditionell tur ner till sillavagnen i Smyge. I Smyge sken solen som alltid. Janne Stråhed stod för sången denna sommarkväll.

Vi körde också ett antal måndgsturer. I bland hamnade vi i Lomma hamn. Ja inte bokstavligen. Utan på kajen vid glasskiosken på tullbodsplatsen.

Glass, kaffe, hav och solsken en svårslagen kombo. Beställer man en kombo i kiosken ingår glassen och kaffet.

Saknades solskenet blev det antingen Max vid Kung Oscars Bro eller donken i Staffanstorp. Allt utifrån åt vilket håll kvällens rundan kördes. Nordväst eller sydost.

Ibland avviker vi från det förväntade.

Vid en sådan avvikelse i form av en mittiveckantur organiserad av Thomas Persson så hamnade vi på hans ungdoms favorittillhåll i Tekomatorp.

Innan dess hade vi via mc-vänliga kringelekrok-vägar varit uppe och vänt vid Ringsjöarna.

förhinder att delta på turen.

Vi har även hunnit med en lördagstur till Hallandsåsen och Hovs Hallar. Även här stod Thomas för upplägget. Fantastiska vägar uppe på åsen med tillhörande dito utsikter ut över den blåa Laholmsbukten respektive Skälderviken. Tyvärr fick han

På vägen ner mot Lund lyckades Bengt A pricka in ett fikastopp i Össjö. Närmare bestämt hos Korsvirkesbörsen vid den gamla kyrkbyn. Ett perfekt ställe att njuta av sensommarsolen under en gammal bok i trädgården, en lördag i september.

En stående punkt på klubbens aktivitetslista är turen till Kivik och äppeltavlan, Som alltid sker detta första lördagen i oktober.

Det var en rätt kylslagen morgon då vi samlades vid Din-X i Dalby. Speciellt jämfört med förra året då det var minst 15 grader varmare.

Hur som helst så bar det iväg mot Huaröd. På vägen dit krävdes det en del håruttrasslande och omfördelningar av persedlar för att hantera kölden.

Men väl framme i Huaröd gick vi igång med att höja temperaturen.

Klockan hade just passerat 12 när vi packerade oss vid äppeltavlan ner i hamnen på Kivik.

Efter den närmast obligatoriska fotograferingen av konstverket, var det dax för lunch.

Sillaluckan hos Buhres på Kivik tilltalade de flesta av oss. Så vi bänkade oss vid en solig vägg. För min del blev det fish & chips.

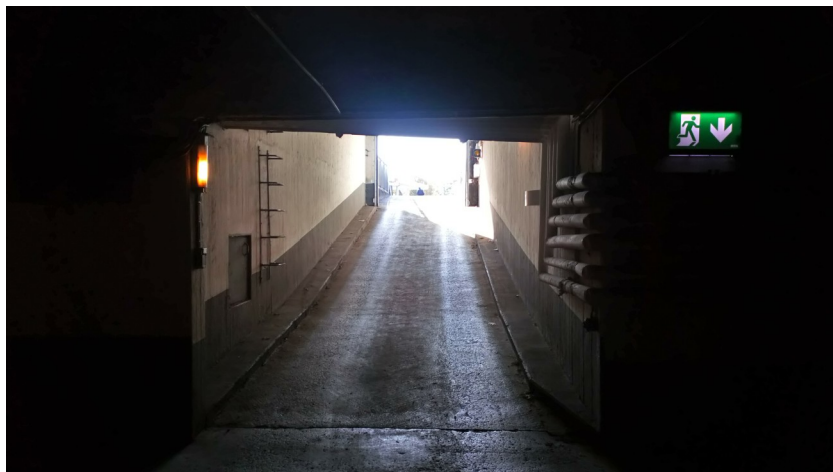
På vägen hem blev det ett fika hos Sibylla i Sjöbo.

Vid fyratiden var vi tillbaka på Circle-K på Norra Fäladen i Lund. Där gick vi igång med att återfördela persedlar till sina ursprungliga innehavare samt debriefa dagens händelser. När detta var gjort och jag vinkat farväl till de sista deltagarna, var det dax för mig att rulla hemåt.

Om det var dålig karma eller naturens strävan efter symmetri vet jag inte. Men som det minnesgode kanske kommer ihåg inleddes min utochkörasång med att laddningen i mitt batteri tog slut just när vi skulle ge oss iväg från macken. Dito var fallet när jag tryckte på startknappen denna lördag eftermiddag. Endast ett trött öh.... hördes.

Eftersom de sista deltagarna vid detta tillfälle redan hade hunnit iväg, fick jag ta till Newtons tyngdlagar för att få igång ögonstenen. Som tur är ha vi ju en väl avvägd gravitationsstartbana tvärs över gatan från Circle-K.

Enda problemet var att garagenycklarna låg ute i Staffanstorp. Bussen stannar ju ute på gatan och JOJO-korten låg i pluskan. Så det var först på söndagen jag kunde verifiera att summan av potentiell och kinetisk energi är konstant vid förlustfri omvandling.

Höjdskillnaden här är

nog runt 5 meter, så hastigheten nere i garaget bör ha hamnat runt 30km/h. I varje fall tillräckligt hög för att min CBF600SA kickade igång på direkten. Så efter ett ärevarv nere i garaget, blev det raka vägen hem.

Jag misstänker att ett nytt batteri behövs. Men det får bli en senare fråga. Att prokrastinera skulle nog en del av er kalla min hantering av problemet.
/Lars Nicklasson

En blåsig måndagskväll vid Habo Ljung.

För aktuell information om
Lund Touring Team, LTT
besök klubbens hemsida: ltd.nu

PS

Om du undrar:
Planering och förberedelser inför våren 2020 pågår.

DS